

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a z členiek JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej, právnej veci navrhovateľa: **C. A. C.**, Ruská federácia, zastúpený Mgr. M. Š., advokátom, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU- 1802/PO-Ž/2007 zo dňa 28. septembra 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Saz 28/2007- 43 zo dňa 12. decembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Saz 28/2007- 43 zo dňa 12. decembra 2008 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-1802/PO-Ž/2007 zo dňa 28. septembra 2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods.1 zákona č. 480/2002 Z. z o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 mu neposkytol doplnkovú ochranu a rozhodol, že v jeho prípade

neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom do 31.12.2007, ďalej len zákon o pobyte cudzincov) do Ruskej federácie. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu, doplnkovej ochrany a pre rozhodnutie o prekážkach vyhostenia do krajiny pôvodu podľa osobitného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

Krajský súd uviedol, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu až po umiestnení do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov, aby sa vyhol trestu administratívneho vyhostenia zo Slovenskej republiky.

Za vecne správne považoval krajský súd aj rozhodnutie odporcu o neudelení doplnkovej ochrany, pretože okolnosti uvádzané navrhovateľom počas konania nemožno hodnotiť ako vážne dôvody pre domnienku, že by navrhovateľovi v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie charakterizované zákonom o azyle (§ 2 písm. f) zákona o azyle).

Krajský súd sa napokon stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jeho návratu do krajiny pôvodu z dôvodov ustanovených v § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že rozhodnutie odporcu je postavené na skutočnosti, že navrhovateľ je pre odporcu nedôveryhodný. Nedôveryhodnosť je pritom odvodená jeho nezaujmom o azyl tiež údajnými rozdielmi vo výpovediach navrhovateľa. Poukázal na to, že mal záujem o inštitút azylu ako taký a nebolo pre neho dôležité, v ktorej krajine ho využije. Pri porovnaní štatistík udelených azylův v Rakúsku (90% občanův Ruskej federácie dostalo nejakú formu ochrany) a na

Slovensku (0%), sa nemožno konaniu navrhovateľa čudovať, keď sa pokúšal hľadať útočisko v krajine, ktorá by bola ochotná mu ho poskytnúť.

K údajným rozporom vo výpovediach uviedol, že zápisnicu o podaní vysvetlenia zo dňa 12.10.2006, z ktorej odporca vychádzal, je nedôveryhodným dokumentom a nemožno ju brať ako významnú pre rozhodovanie v konaní o udelenie azylu. Navyiac ako tlmočnica je v zápisnici uvedená Mgr. M. G., ktorá však zápisnicu nepodpísala, navyše osoba s takýmto menom sa nenachádza v zozname tlmočníkov vedenom na MS SR. Skutočnosti uvedené v zápisnici navrhovateľ pritom nikdy neuviedol.

Skutočnosti uvedené v zápisnici zo dňa 17.08.2007 nijako neodporujú skutočnostiam uvedeným na pohovore pre odporcom dňa 30.08.2007. Pri podaní vysvetlenia 09.07.2007 navrhovateľ chcel požiadať o udelenie azylu, nebolo mu to však umožnené.

Navrhovateľ vyčítal odporcovi, že zdanlivé odlišnosti sa nepokúsil vyjasniť a rozhodol na základe toho, že niektoré jeho výroky považoval za protirečivé.

Krajskému súdu vyčítal, že sa námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku nezaoberal.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Zopakoval argumenty pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti o udelenie azylu, doplnkovej ochrany ako aj ohľadne výroku o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona. Poukázal na to, že ako dôvod žiadosti o udelenie azylu uviedol policajné prenasledovanie v Čečensku, navrhovateľ však dlhodobo žil v M., kde nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi a ani jeho problémy v Čečensku sa mu nepodarilo hodnoverne preukázať. Odporca poukázal na množstvo nezrovnalostí v jeho výpovediach ohľadne času jeho opustenia krajiny, posledného trvalého pobytu ako aj problémov, ktorý mal byť v Čečensku vystavený. Podľa odporcu takýto nesúrodý popis znižuje dôveryhodnosť navrhovateľa, pričom predchádzajúce konania boli zastavené z dôvodu, že opustil azylové zariadenia, pričom v prípade navrhovateľa ide o tretiu žiadosť

o udelenie azylu. Rovnako po podaní posledného opravného prostriedku opustil azylové zariadenie, jeho pobyt nie je známy, pričom inštitút azylu využíva vždy bezprostredne po tom, čo mu hrozia sankcie za neoprávnený pobyt na území SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. mája 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a/ zákona o azyle a (v znení účinnom do 31.12.2007) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných **alebo** náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods.1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods.2).

Ministerstvo udolí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods.3).

Ministerstvo udolí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods.4).

Podľa § 13 ods. 1 ministerstvo neudolí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa §13c ods.1 ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlí doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d/, vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, (Správa MZV USA o stave a dodržiavaní ľudských práv z 08.03.2006, správa Human Rights Watch z 13.11.2006, správy Švajčiarskeho Spolkového úradu pre utečencov zo dňa 17.05.2004, IHF správa 2007, R., zo dňa 27.03.2007, články z denníka SME

zo dňa 19.01.2007, 02.02.2007 a 28.02.2007), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľa v súvislosti dôvodmi, pre ktoré žiadal o udelenie azylu a na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 30.08.2007) vyplynulo, že navrhovateľ ako dôvod odchodu z krajiny pôvodu uviedol, že počas Čečensko-ruských konfliktov v rokoch 1994 - 1999 pomáhal odbojovým čečenským skupinám, a to tým, že im poskytoval finančné prostriedky, potraviny a inú pomoc. V roku 2005 bol uväznený vo väznici v C., v okrajovej časti G. Vtedy žil v M., išiel na návštevu k svokre, pri cestnej kontrole v meste G. ho zadržali ruskí vojaci a odviezli do väzenia v C. Tam bol zadržovaný 40 dní, po ktorých bol vykúpený neznámymi ľuďmi. Prostredníctvom svokry odovzdal výkupné 14 000 amerických dolárov, ktoré mal z dedičstva po otcovi. Zadržaný bol preto, lebo bol prezradený, že pomáhal vzbúrencom. Na otázku, či mal nejaké problémy v čase, keď žil v U. a v M., uviedol, že tam nemal žiadne problémy, len pri návštevách Čečenska. Keď ho prepustili, povedali mu, že má opustiť Čečensko, lebo môžu stíhať brata jeho manželky. Keby sa aj vystaľoval do niektorej časti Ruska, obáva sa, že ho budú stíhať ako nepriateľa Ruska. Odišiel preto do M. a odtiaľ do Rakúska.

Na otázku, čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny odpovedal, že sa obáva, že keby aj jeho nikto nezabil, tak by zabil on toho, kto ho zradil Rusom, a tým by si podpísal rozsudok smrti.

Odporca v rozhodnutí, ktorým navrhovateľovi azyl neudelil, poukázal na to, že navrhovateľ požiadal o azyl po tretí krát, predchádzajúce konania boli zastavené, pretože svojvoľne opustil pobytové zariadenia, po tretí krát požiadal o azyl v ÚPZ v S. Rozhodnutím OHK č.p.: UHCP-P-43/HCP-SO-OHKUB/2007 zo dňa 10.07.2007 bol administratívne vyhostený z územia SR a bol mu zakázaný pobyt do 09.07.2007. Poukázal na to, že navrhovateľ využíva azylové konania ako posledný prostriedok pred možným vyhostením do krajiny pôvodu. Navyše pri zadržení do zápisnice o podaní vysvetlenia na OHK z 09.07.2007 neuviedol, že by mal záujem požiadať opätovne o udelenie azylu, o azyl požiadal až po mesačnom pobyte v ÚPZ. Odporca v rozhodnutí poukázal na rozdielnosť jeho výpovedí, keď v prvej svojej výpovedi 12.10.2006 uviedol, že z Čečenska vycestoval začiatkom októbra 2006 do M. a odtiaľ pokračoval cez územie Ukrajiny a Slovenska do Rakúska, dôvodom jeho

vycestovania malo byť, že v krajine neplatia žiadne zákony, vládne tam bezprávie a cíti sa byť ohrozený na živote. Väznenie a týranie neuviedol ani do druhej zápisnice na OHK dňa 09.07.2007. Tam uviedol, že Č. opustil v roku 2005 a odsťahoval sa do M., nakoľko začal mať problémy s ruskými úradmi. Do zápisnice pred migračným úradom zo dňa 17.08.2007 uviedol, že z Čečenska vycestoval v roku 2003, potom čo bol dvakrát väznený za pomáhanie čečenským povstalcami. Opäť neuvádzal žiadne týranie, to uvádzal až v zápisnici pred migračným úradom dňa 30.08.2007, avšak malo sa uskutočniť počas jediného väznenia v roku 2005. Na základe uvedeného odporca vyhodnotil osobu navrhovateľa ako nedôveryhodnú. Uviedol, že aj keď by vyhodnotil osobu žiadateľa za dôveryhodnú, navrhovateľ nespĺnil zákonné podmienky na udelenie azylu uvedené v § 8 alebo § 10 zákona o azyle.

Na základe uvedeného odporca navrhovateľovi azyl neudelil, rovnako neposkytol navrhovateľovi doplnkovú ochranu a rozhodol, že sa na u neho neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má žalovaný len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by žalovanému vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu ja aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to

len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo vyhodnotenie osoby navrhovateľa ako nedôveryhodnej, ktorá nespĺnila relevantné podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu po tretí krát, pričom rozpory vo výpovediach navrhovateľa nebolo možné podľa odvolacieho súdu považovať za nepatrné alebo omylom vysvetlené.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odporca venoval náležitú pozornosť uvedeným rozporom vo výpovediach navrhovateľa a tieto podrobne popísal. Je nesporné, že pre účely posúdenia žiadosti navrhovateľa o azyl bolo potrebné vychádzať najmä z obsahu zápisnice o výsluchu navrhovateľa zo dňa 30.08.2007, odporca však nepochybil, keď pri posúdení jeho dôvodov o azyl, sa zameral na rozpornosť údajov uvedených navrhovateľom počas pohovoru dňa 30.08.2007 (v porovnaní s výpoveďami zo dňa 09.07.2007 a 17.08.2007), ktoré ani podľa odvolacieho súdu nebolo možné považovať za zanedbateľné a ktoré vytvárajú celkový obraz o dôveryhodnosti navrhovateľa.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súdu dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku namietal proti posúdeniu jeho osoby ako nedôveryhodnej. K tejto námietke považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že konanie o azyl je osobitné najmä tým, že žiadateľ je spravidla v dôkaznej núdzi, nie je schopný podprieť svoje vyhlásenia dokladmi alebo inými dôkazmi, preto posúdenie dôveryhodnosti príbehu, ktorý predostiera odporcovi závisí predovšetkým od posúdenia dôveryhodnosti jeho osoby, ktorú si odporca o navrhovateľovi vytvára v priebehu celého administratívneho konania.

Dôveryhodnosť osoby žiadateľa odporca posudzuje vzhľadom na nedostatok listinných dokladov a dokumentov, ktorými by preukázal svoju totožnosť, resp. ktorými by preukázal pravdivosť svojich tvrdení o prenasledovaní v krajine pôvodu v nadväznosti na celkové správanie navrhovateľa v priebehu administratívneho konania. Na preukázaní pravdivosti tvrdení musí záležať predovšetkým žiadateľovi o azyl, preto jeho vyhlásenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne známym faktom o krajine pôvodu a svojim konaním nesmie zadávať dôvod na spochybňovanie dôveryhodnosti svojej osoby.

Posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa o udelenie azylu je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah odporcu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti, resp. vierohodnosti ním tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu. Rozhodujúcimi pre záver o nedôveryhodnosti žiadateľa nemôžu byť len niektoré nepatrné nezrovnalosti alebo len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale zásadné rozpory vo výpovediach, ktoré správny orgán rozpozná.

Z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že rozpory vo výpovediach navrhovateľa nebolo možné považovať za nepatrné, či zanedbateľné, napokon navrhovateľ logicky nevysvetlil rozpory vo výpovediach, a to ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu.

Nedôveryhodnosť tvrdení navrhovateľa pre ich rozpornosť, objektívne znemožnila odporcovi zistiť u navrhovateľa nielen podmienky pre udelenie azylu, ale aj podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany.

Odvolačí súd v tejto súvislosti považoval námietku navrhovateľa uplatnenú v odvolaní proti rozsudku, podľa ktorej rozpory vo výpovediach boli spôsobené nesprávnym tlmočením, resp. použitím tlmočníka, ktorý nebol zapísaný v zozname tlmočníkov, za nedôvodnú. Z obsahu uvedených zápisníc navyše vyplýva, že navrhovateľ svojim podpisom potvrdil zrozumiteľnosť tlmočenia, pričom v postupe odporcu, ktorý pribral do konania tlmočníkov, ktorí po pribratí zložili sľub tlmočenia, nezistil odvolací súd žiadne pochybenie, naopak takýto postup nachádza oporu v § 15 ods. 1 písm. b/ zákona č. 382/2004 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné.

Rovnako sa stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého odporca správne vyhodnotil neexistenciu prekážok jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov a s poukazom na správnosť tohto výroku, rozhodnutie odporcu považoval za zákonné.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak ho potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 ods.1 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa, ktoré neboli spôsobilé spochybníť jeho vecnú správnosť nevyhovel a napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Ruskej federácie podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu

prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil. Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona považovať za zákonné a rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny podľa § 219 ods.1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 28. mája 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Zuzana Katuščáková